

КОМАНДА, ЯКА РЕАЛІЗУЄ ЗАДУМАНЕ

Трибуна сільського голови

На минулих виборах до органів місцевого самоврядування жителі Олександрії з-поміж претендентів на посаду сільського голови обрали підприємця Ігоря Смоляра. Також, жадаючи позитивних змін у житті громади, на дві третини обновили депутатський корпус сільської ради. По суті, в Олександрії сформувалася нова владна команда. Наскільки вдалося сільському голові і депутатам виправдати сподівання виборців, реалізувати задекларовані у передвиборчих програмах обіцянки? Про це розповів у розмові з нашим кореспондентом Олександрійський сільський голова Ігор СМОЛЯР.

— Ігоре Анатолійовичу, Ви були успішним учителем у Кустинській школі, користувалися авторитетом у педколективі та серед своїх вихованців... Як сталося, що Ви так кардинально змінили своє заняття, стали підприємцем?

— Думаю, люди ще не забули, в якому становищі вони, і освітяни зокрема, перебували в середині 90-х років. Затримки з виплатою зарплати, галопуюча інфляція... По суті, по пірвоку не бачили „живих“ грошей. А в мене — сім'я, і я — глава її. Як бути? Тому й довелося паралельно з учителюванням зайнятися підприємництвом, аби хоч якось забезпечити сім'ю. З часом суміщати два види діяльності стало важко, треба було робити вибір, бо інакше на чомусь довелось б халтурити. Недопрацювати зі школярами? Цього допустити я не міг у жодному разі, це ніяким чином не „вписувалося“ у мій характер і, зрештою, в мої принципи і переконання як педагога. Тому зупинився на справі, яка дозволяла створити нормальні умови життя сім'ї, тобто на підприємницькій діяльності. Скажу без зайвої скромності, що до неї в мене виявився хист. Однак ніколи не забував, що я — педагог за покликанням, і коли досяг певного матеріального благополуччя, вирішив, що жити тільки для себе — негоже. Тож у міру можливостей займався доброчинністю. Почав з того, що подарунками (як правило, солодкими)

відзначав найстаранніших і успішних учнів школи. Дітям — радість і певний стимул до навчання, мені — моральне задоволення від того, що, заробляючи копійчину, здатний допомогти іншим. Згодом став допомагати матеріально людям похилого віку, передусім одиноким.

— А чому вирішили змінити успішну підприємницьку діяльність на таку клопітну і не завжди вдячну посаду сільського голови?

— Я — корінний олександрієць. І мене не зовсім влаштовувало те, що відбувається в селах сільради. Бачив шляхи і резерви розвитку сільської громади, відчував у собі сили змінити життя односельців на краще.

— Чи вдасться Вам, виконанню і депутатам сільради реалізовувати заплановане?

— Мені самому не хотілося б оцінювати нашу роботу, краще нехай це зроблять люди. Проте як сільський голова постійно аналізую зроблене, шукаю у своїй роботі плюси і мінуси, і на основі такого аналізу роблю відповідні висновки. Підсумовуючи результати, все ж можу назвати деякі факти, які свідчать про позитивні зміни в житті місцевої громади.

На момент мого приходу на посаду сільського голови в Нову Любомирку не надходив природний газ. Через недостатню прохідність існуючих труб неможливо було зробити автономне опалення. У будинках — вологість,

умови для проживання — жаліливі. Заради справедливості скажу, що оформлення документів на переобладнання газової системи розпочали наші попередники, а ми вже довели справу до логічного кінця. Для цього виділили 90 тисяч гривень на газопровід і заміну труб, що дозволило людям встановити у своїх помешканнях автономне опалення.

Окрім цього, відновили вуличне освітлення в Олександрії та Новій Любомирці; налагодили вивезення сміття — двічі на місяць сміттєзбиральна техніка об'їжджає вулиці і доправляє тверді побутові відходи в спеціально облаштовані для цього місця з подальшим закороненням сміття в кар'єрі. Поки що це здійснюється коштом сільради, але в перспективі люди оплачуватимуть ці послуги самі, як і заведено у світі. А вивільнені таким чином кошти спрямуємо на благоустрій сіл.

Варто згадати й сільський будинок культури. Він зазнав змін не тільки зовні, але й всередині: по-новому „вдягнено“ сцену, замінено двері, виготовлено стенди, де вміщено повну інформацію про роботу закладу.

Багато зроблено і в облаштуванні дитячого дошкільного закладу. Принагідно зауважу, що востаннє нормальний ремонт його проводився 30 років тому. Тепер тут створені належні умови

для проведення виховного процесу, перебування малюків. Кошти, в тому числі й з місцевого бюджету, витрачені чималі, але ж вони інвестовані в найголовніше — в наше майбутнє.

Також не обминули увагою й Любомирський дошкільний заклад: установили нові пластикові вікна, сучасний котел для опалювання приміщення. Завдяки цьому в дитячому садочку стало тепліше, а кількість використаного газу зменшилася. До речі, Олександрійська сільська рада, мабуть, єдина в районі, яка розпорядилася подавати в навчальні заклади тепло 9 жовтня.

На території сільради — два фельдшерсько-акушерських пункти — в Новій Любомирці й Волошках. Нині ми провели тут капремонт. Завдяки старанням колишнього члена виконкому Олександра Стребчука з Новолюбомирський ФАП завезено нове медичне обладнання. А у Волошківському ФАПі поставили нові пластикові вікна, підводимо газ. Також за рахунок коштів з місцевого бюджету відремонтували дах одного з чотирьох кількоповерхових будинків, ремонтуємо дах трансформаторної підстанції, яку прийняли на баланс сільської ради.

— І все-таки, чи є у Вас „родзинка“, тобто найголовніший здобуток за час Вашого головування?

Слово і газе 2008р 19.11.

– Це – газифікація сіл Волошки та Свяття. Вартість цього проекту – більше півмільйона гривень. Реалізували його завдяки об'єднанню зусиль і коштів: з обласного бюджету 268 тис. грн., районного – 20 тис. грн. і місцевого – 295 тис. грн.

– А що найбільше непокоїть територіальну громаду нині?

– Гостро постало питання з водопроводом у Новій Любомирці. Забираючи сировину для своїх потреб, вапняно-силікатний завод поглиблює кар'єр, що призводить до зниження рівня ґрунтових вод. Звичайно, можна було б „списати” всі проблеми на діяльність підприємства, відмежуватися від них... Але ж людям від того не стане легше. Тому ми спільно з райдержадміністрацією вирішили проблему. Там зрозуміли наше занепокоєння, зокрема, перший заступник голови райдержадміністрації Сергій Подолін зробив багато для того, щоб було прийняте рішення про спільне будівництво трьома суб'єктами: сільською радою, Любомирським вапняно-силікатним заводом і Новолюбомирською нафтобазою вхідного водогону. Вже виготовлена проектно-кошторисна документація. Важливо те, що чітко обумовлено, хто і за що у цій справі має платити, і врешті-решт у вигрші будуть мешканці сільради.

– У кожній місцевій громаді є свої „вузькі місця”... Які у вас?

– Це – дороги. Самі розумієте, коштів сільської ради може вистачити лише на якусь мізерну частину впорядкування шляхів. Ми добре розуміємо проблеми того ж „Райавтодору” – фінансування цієї структури не дозволяє їй вирішити належним чином і в повному обсязі питання впорядкування доріг. Та й технічне оснащення названої організації вимагає набагато кращого. Тому ми часто звертаємося до послуг місцевих підприємців, котрі за роботу з розчищення вулиць, особливо під час снігопадіа, „беруть” мало не втричі менше.

– Ви обмовилися про місцевих підприємців і про те, що вони йдуть назустріч сільській владі.

Наскільки суттєва їх допомога у вирішенні проблем громади?

– Їхня допомога дуже відчутна. В усіх сферах життєдіяльності громади. Серед них – директор ПП „Грімпек” В'ячеслав Григор'єв, директор „Слов'янської компанії” Ігор Голяр, директор „М'ясного дому „Три Копці” Віталій Шахрайчук, підприсмі Павло Резніченко, Віктор Берун....

– Добігає до кінця рік 2008-й... Яким він був, зокрема, в плані наповнення сільського бюджету?

– Передусім, радує те, що у скрутних умовах фінансової та економічної кризи річну планову суму надходжень ми одержали фактично за дев'ять місяців, таким чином до завершення року очікуємо на суттєве перевиконання планових показників. Це свідчить про дисциплінованість установ, організацій, підприємств і окремих підприємців – платників податків, які діють на території сільської ради. Однак при цьому мушу сказати, що надходження до місцевого бюджету були б значно відчутніші, якби сільська рада мала право розпоряджатися землями, розташованими поза межами населеного пункту. Належний розвиток територій гальмує і сам порядок формування бюджету – згори донизу, тоді як він мусив би формуватися знизу догори. Ефективність такого принципу давно доведена в розвинутих країнах.

За підсумками року ми вирішили провести збори представників підприємств, організацій, що функціонують на нашій території, і відзначити кращих, вручивши їм грамоти, цінні подарунки, а також організувати для них поїздку в Карпати.

– І традиційне запитання: які плани на майбутнє?

– Серед першочергових завдань – відкриття відразу після Нового року ще однієї групи в Новолюбомирському дошкільному навчальному закладі, будівництво в Любомирці ще одного ФАПу... А загалом перелік запланованого зайняв би багато газетної площі. Сподіваюся, задумане ми реалізуємо.

Розмовляла
Світлана ЗЕМЛЯК
Фото автора